

Een zonnestraal, die even door de wolken heenbreekt en valt in den grafkuil, is voor degenen, die treurend daarrond staan als een Jacobs ladder, waarlangs engelen troost, bemoeiding brengen van den hemel; maar het siepelen van den motregen werpt een schaduw tot zelfs op den eersten dag van een jonge, pas uitgesproken Liefde.

Maar oneindig meer nog, maar 't meest gevoelen we dat sympathiseeren van onze ziel met de verschijnselen buiten ons als we in Eenzaamheid van den Nacht opzien naar den met sterren bezaaiden Hemel.

De maan en de „maneschijn” is met de Liefde afgerukt van haar ideëel standpunt, met de Liefde in stee van voorwerp van adoratie, mikpunt geworden van lachenden spot, van uitbundige geestigheid. Maar de sterren! ten koste van die heeft nog nooit iemand 't gewaagd aardig te willen zijn, hén heeft nog nooit schendende hand pogen neer te trekken van hunne plaats van eerbiedwaardige paedagogen, die allen menschengeslachten 't goede leeren.

De grootste denker van den nieuweren tijd heeft getuigd voor niets eerbied te hebben dan voor de ethische Wet in zijn binnenste en voor de Sterren aan het uitspansel. Welnu! door zoo zijn tribuut van hulde te brengen aan „'t mysteriënheir van den nacht” toont hij zich zoo recht te zijn de Profeet van het algemeen menschelijke denken.

Een onzer dichters, en onze dichters, dat zijn immers de Priesters, die daar dienen in 't Heilige der Heiligen van den tempel des Levens, dat zijn immers „de bleeke mannen, die de *essence* der dingen zien”, een dier dichters zingt van „de heilige, onsterfelijke sterren, hoog boven zijn sterfelijk hoofd.”

„Kom met mij, waar de heilige Nacht met haar oogen van sterren wenkt” ...